

KORZHENEVSKAYA, PAMIREko mendi izkutua

OÑATI-PAMIR 93

Jexus Arregi

Jesús junto al principal protagonista del Pamir, el helicóptero, de él depende que tus planes salgan bien

El grupo casi al completo, con el jefe del campamento, interprete y, un ayudante de cocina; sólo falta Jesús

Hacia el campo I.
Debajo el glaciar Moskvín.

PAMIR, Tayikistan eta Kirguizistan errepubliketan kokatzen da. Iparretatik Kazajstan errepublikarekin, mendebaldetik Uzbekistan errepublikarekin eta hegoaldetik Txina, India, Pakistan eta Afganistan estatuengatik mugaturik aurkitzen da.

"Dagoeneko, Nepal artifizial xamarra iruditzen zaigu, Hego Amerika banala eta Alpeak esterilizatuak. Gogoz, mendi abenturaren azken usaien bila zabiltza? Horrela bada ez nekatu gehiago burua: Hurrengo hamar urteetarako, ekialdean duzu erantzuna".

"Montagnes"; 159. zenbakia, 93.ko Maiatza.

"CEI L'empire contra attaque". Victor Gritchenko eta Jean Marc Porten dossierera.

Foto: M. A. Aguirrezabal

Iniciativas contra el deterioro paisajístico en ALAVA

José Antonio Gil-García

**Vehículos abandonados
al pie de las montañas.**

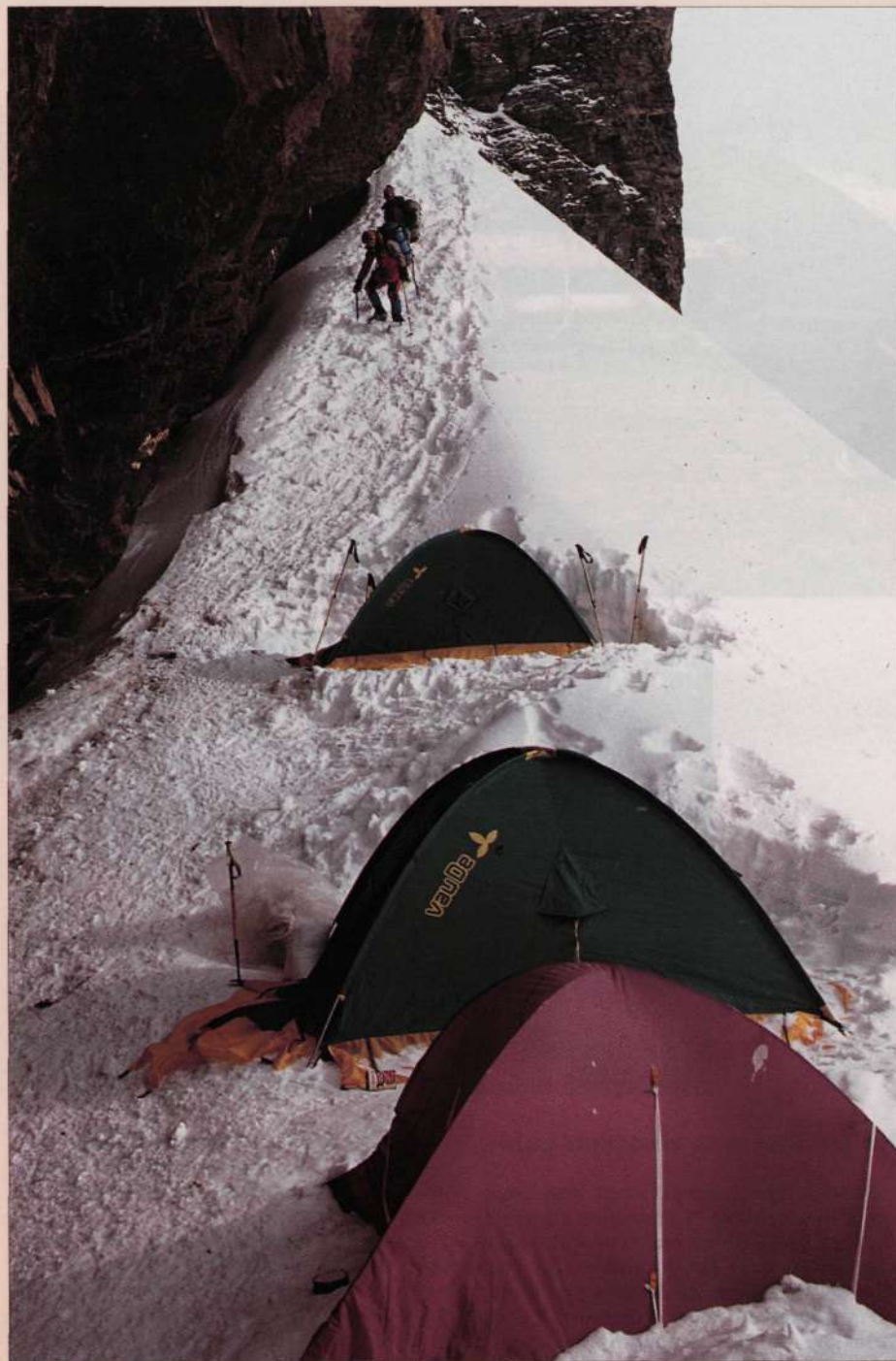

ALAVA, de apariencia llana u ondulada según términos de comparación, esconde un sinfín de sorpresas en cada uno de los rincones de su geografía.

La falta de grandes techos ha permitido que los caminantes y modestos aventureros que amamos esta tierra desarrollemos, involuntariamente, una especie de sexto sentido. Gracias a éste, nos resulta sencillo comprender que hasta lo más diminuto cobra matices de indescriptible belleza.

Quizás sea éste el lado más conocido de Alava, el lado bueno, la parte que todos aspiramos a disfrutar. No obstante, no todo es hermoso en esta tierra: un informe, presentado hace unos meses a la Diputación y realizado por el Comité de Medio Ambiente de la Federación Alavesa de Montaña, así nos lo muestra. La salud paisajística se deteriora y las actuaciones destinadas a paliar el paulatino declive se retrasan o no llegan en su justa medida.

**El lado conocido de Alava.
Imagen del embalse**

**Cueva-vivac a 5.800 m.,
es el campo II.**

tzen gara (10 hizkuntz hitzegiten du). Victor-ekin (kanpamenduko jefea) hitzegin dugu Komunismora igoteko posibilitateetaz. Plateauraino (II K.), Borodkin espoloian elurra gerriraino heltzen da. Bidea orain dela aste bat zabaldu zen. Hemendik aurrera bidea zabaldu behar da. Plateaun elurra buru gainetik egongo litzateke. Guzti honen esanahia abalantxetan erresumatzen da. Gora igoteko plan bat egiten dugu, eta plan horren arabera, aklimatazioa amaitu, bidea zabaldu, igo eta jeisteko, gutxienez 10-11 egun behar ditugu. Kanpamenduan egoteko 11 egun dauzkagu. Eguraldi txarreko egun batek edo aklimatazioaren atzerapen batek, tontorrik gabe bueltatzea suposatuko luke. Gainera eguraldia benetan txarra da. Beste mendi baten aukera gelditzen da: KORZHENEVSKAYA.

Beste aukera bat gelditzen da

Aitor eta Miguel gorantz ateratzen gara, motxilak beteta dauzkagu, arazoak egon daitezkeela prebistatuz. Berandu ateratzen gara. Bidean ez dago elurrik, eskaladako paso erre batzu daude. Berandu atera garenez eta pisua haundia denez, ez gara I. kanpamendura iristen eta bidean geratzen gara. Hurrengo egunean ordu bat ibili ondoren I.K.ra heltzen gara (5.100). Inoiz amaitzen ez diren aldapa gogor batzu igoten ditugu eta bidean dagoen toki leun batetan denda jartzen dugu (5.500). Bertan gaudela II.K.a gorago dela esaten digute. Dagoeneko ondo gaude eta bertan gelditzen gara. Elurra egiten du eta hotz haundia dago. Gauean termometroa asko jeisten da, gero eta gehiago. II.K.ra igotzen garenean

(5.800) bertan gelditzea erabakitzen dugu. Koba-vivak bat da eta ia eguzkiak ez du inoiz toki hori ikutzen. Elurra egiten du eta hotza gero eta gehiago. Hurrengo egunean jeikitzen gara, gozaldur, baina hotz handiegia egiten du, berriro ere sakuan sartzen gara, geroago irtengo gara III. kanpamendurantz. Ateratzen gara, soka fijoak daude. Elurteak abalantxak sorterazi ditu eta hauek soka batzu tapatu dituzte. Gualdera III K.ra heltzen gara (6.300) hotza oso handia da. Bertan bi poloniar daude, frantsez egiten dute eta tea ematen digute. Hauek Pirineoa eta Nafarroa ezagutzen dute. Denda -30°rekin jartzen dugu, tenperatura honekin hobe gelditzea. Eguraldia ez da hobetzen.

Abuztuak 6a, haize gogorra daukagu. Jendea animatuta dago ateratzeko eta geu ere bai. Berandu xamar da eta erabakitzen dugu ezin dugula denbora gehiago galdu eta ateratzen gara. Bidean poloniar bat aurkitzen dugu, hau ez dugu ezagutzen. Ez daki inork nondik atera den. Oso poliki mugitzen da. Aitor polikiago doa eta Miguel Angel noizean behin gelditzen da honen zain. Poloniarra Miguelen atzetik doa. 6.700 metrotan denok elkarrekin goaz, Aitor, Miguel eta poloniarra, ezinezkoa da hau gure arrastrotik kentzea. Tontorra hurbil dago, poloniarra ez da asko despegatu eta nolabait jarraitzen gaitu. Arratsaldeko 6retan tontorrera heltzen gara. Laino itxia eta haize bortitza dugu, -30° izango ditugu. Gailurrean nahiz eta nekatuta egon eta egoera nahiko larria izan, Pirineotan hildako bi oñatiar gazteak gogoratzen ditugu: Bere eta Esther, eta guk egindako esfuerzioa eurentzat omenaldi txiki bat izatea nahi genuke.

Errealitatera itzultzen gara eta poloniarrek argirik ez duela konturatzen gara. Gure eskutan dago eta gure ardura da. Poliki poliki jeisten gara. Gaua gainean dugu. Poloniarra ez dago ondo, alde batetik bestera mugitzen da, mozkortuta dagoela dirudi, tontokeriak esaten ditu. Ezinezkoa da berarekin jeistea. Korzhenevskayako arista somitalak ez ditu akatsik onartzen. Hutsegite bat eta 1.000 metro behera zoaz. Poloniarra bertan utzi dezakegu edo bertan lo egiten geratu. Leun samarra den toki bat aurkitzeko pixka bat igo behar degu, eta poloniarra konbentzitu mugitu dadin. Elurretan zulo bat egin, motxila barruan hankak sartu eta gaua horrela pasatzen dugu. Gaua hotza da, -35° gutxi gora behera. Haizea arraxaka dabil. Argitzen duenean III K.ra jeisten gara. Errusiarrak jasotzen gaituzte. Ur beroa, janaria ... Piska bat errekeruperatu ondoren jeisten gara. Jeiskera oso poliki egiten dugu. Ibiltzea asko kostatzen zaigu, eta ez dakigu zergatik.

I K.ra heltzen gara. Aitor B.K.ra jeisten da, ongi afaltzeko asmoarekin eta Miguel Angel I K.an gelditzen da errusiar batzurekin, zorionak gailurratik, farreak, ospakizuna ... Miguelek botak kentzen dituen errealitateaz jabetzen da. Behatzak izoztuta daude. Hurrengo egunean portugaldar baten botak jantzi eta behera doa. Pisu guztia (motxilakoa) errusiarrak eta portugaldarrak jeisten dutelarik. Behera heldu

Foto: M. A. Aguirrezabal

eta Xabierrek (Tarragonakoa) hartzen du eta kanpainako ospitalera eramaten du. Bertan Aitor dago. Katalanak geure gauzetaz arduratzen dira eta gutaz ere arduratuko dira, eskerrik asko!!

Hiru egun bertan pasa ondoren helikopteroa heltzen zaigu. Bertan sartu eta Achik-Tashn gelditzen gara mutil bat bertan uzteko. Lurra hartzen duenean motorrak itzali eta gero ez da martxan jartzen. Pilotoak egin zion "zirriak" ere ez zuen helikopteroa konpondu. Abuztuak 13an beste helikoptero bat heltzen da. Honek, Tashkenteraino eramaten gaitu. Bertatik hegazkinean Moskura. Moskura oso berandu heltzen gara eta Madrilerako hegazkina galdu dugu. Etxera deitzen dugu noiz joango garen jakin dezaten. Abuztuak 15ean Victorek (agentziako jefek) aeroportura eramaten gaitu seiretan eta irteera ordua zazpiretan da. Victorek mirariak egiten ditu (eskupekoak ere, noski) ete nahiz eta hegazkina beteta egon, bertan sartzen gaitu. Madriler heldu eta hotel batean lo egiten dugu. Hurrengo egunean Zaragozara goaz eta Ricardo Arregiren eskuetan jartzen gara. Honen eskuetan gaudelarik asko lasaitzen gara. Izozteak oso larriak dira, batez ere Aitorrenak, eta badirudi Zaragozako Montpelier klinikan oporraldi luze bat pasa beharko dugula.

Itzuleraren gogorrena ez dira izozteak izan baizik eta beste oñatiar gazte batek bere bizitza Tien Shanen galdu duela Khan Tengri mendia eskalatzen zegoelarik. Gure oroimena ere Iñigo Ibarrondorentzat.

FICHA TECNICA

Expedición

OÑATI-PAMIR 93

Situación

En el estado independiente de Tayiquistan (CEI), se ubica cerca del Pico Comunismo con quien comparte el campo base. La montaña presenta escasas dificultades técnicas, un muro mixto a 6.100 m. (IV-) y, según como se mueva el glaciar, algún paso de 60° cerca de los 7.000 m., el resto son fuertes pendientes durante todo el recorrido. Además del campo base 4.200 m. tiene tres campos de altura, el CI a 5.100, el CII a 5.800, y el CIII a 6.300 m. El segundo campo es una cueva vivac donde no hay mucho espacio, por lo que es conveniente saber si esta ocupado. Existe la posibilidad de acampar a 5.500 m.

Ascensión

Pico Eugenia Korzhenevskaya 7.105 m. cara suroeste, ruta francesa de 1982 (la más utilizada desde entonces). Estilo alpino. Cumbre el 6-8-93

Componentes

JESUS ARREGI, MIGUEL A. AGIRREZABAL y AITOR GURIDI. También participaron en el viaje XAVIER LOPEZ y EDUARD MARTIN de Tarragona; y PATXI CABRERO de Reus.

Camino de la cumbre, en la arista somital

RESUMEN

Macizo del PAMIR

EL Pamir es un enorme macizo montañoso emplazado en Asia Central, entre la república de Tayikistan y el Turkestán chino.

La región constituye un altiplano - Pamir significa "Tierras Altas" - cuyas altitudes oscilan entre los 4.000 y 6.000 metros.

Los sistemas montañosos del Pamir se dividen en dos grandes bloques orientados de Este a Oeste. Al norte se encuentra el llamado Pamir Alai. Esta región, recorrida por el curso del Vakhch, afluente del Amou Daria, ha sido recientemente abierta a alpinistas ajenos al antiguo bloque soviético. En sus valles quedan enormes posibilidades para el gran alpinismo todavía inéditas para nuestros montañeros.

Las cumbres más elevadas del Pamir se encuentran en los sectores meridionales. Entre ellas, tres superan los siete mil metros:

Pico Comunismo 7.495 m. - Primera ascensión E. ABALAKOV y GORNOUNOV en 1933. Los navarros JESUS ERICE y AGUSTIN PAGOLA y el gipuzkoano JOSÉ LUIS SESMA, el 4 de agosto de 1981.

Pico Lenin 7.134 m. - Primera ascensión R. RICKMER y otros alpinistas, en 1928. Primera ascensión vasca: MATILDE OTADUY e IÑAKI BORDEGARAY el 13 de agosto de 1987.

Pico Eugenia Korzhenevskaya 7.105 m. - primera ascensión, un grupo dirigido por A. UGAROS, en 1953. M.A. AGUIRREZABAL y AITOR GURIDI, el 6 de agosto de 1993.

Otros nueve picos más superan los 6.500 metros: Revolución 6.974 m., Moscú 6.785 m., Octubre 6.780 m., Karl Marx 6.726 m., Dzerzhinsky 6.713 m., Fiffer 6.708 m., Garmo 6.595 m., Engels 6.510 m., Leningrado 6.507 m.

Foto: A. Guridi